

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pavli Segneri E Societate Jesu, Qvadräginta
Sermones**

Segneri, Paolo

Antverpiae, 1695

Sermo XXXVI. Die solemni Paschatis. Ut omnes in spem beatæ Resurrectionis animentur, ostenditur, quàm conveniens sit in paradiso & animam & corpus unà præmiari & gaudere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52734)

SERMO TRIGESIMUS

S E X T V S.

DIE SOLENNI PASCHATIS.

Oportet corruptibile hoc inducere incorruptionem, & mortale hoc inducere immortalitatem.

2. ad Cor. 5.

I. Nter omnes, quas gentes & populi secuti sunt, Religionem, quã veteres, quã modernas, nullam, si Christianam solum excipias reperire est, quã non singulari studio carni faveret; singulæ enim admiserunt quaslibet corporis voluptates honestas, plurimæ etiam inhonestas, Sola nostra Religio tam rigidam semper ac difficilem se carni exhibuit, ut meritò non nisi in odium carnis & persecutionem nata credi possit. Vix illa in mundo apparuit, cum stricto ocyus acutissimo gladio, bellum, bellum, ait, hoc enim solum hominibus annuntio. Quicumque me sibi amicum desiderat, nullam mihi molliciei, nullam deliciarum, nullam quietis & otij faciat mentionem, palam enim prorester, in hunc finem me in mundum non venisse. *Non veni pacem mittere, sed gladium.* Mox ordinatè ac distinctè legum sacrum formulam promulgat. Vos, inquit, qui quàm plurimas hæcenus thori consortes vobis adjunxistis, præter unam solã, quam vobis indulgeo, dimittite universas, atque hanc ipsam ad desiderium prolis legitimæ, non verò ad effrænis abusum libidinis adhibere. Quod si verò gratiam meam, & favores singulares inire placet, etiam huic grandi, vos ipsos propagandi privilegio à natura concessò, haud grave vobis accidat renuntiare. Omnem sensuum voluptatem, quæ brutis communis est, sponte vestrà repudiate: quod si verò caro recalcitret, mihi obsecundare; commoda illi paupertate voluntaria subtrahite; victum frequenti abstinentia minuire; somnum importunis vigilijs intercidite; id si necdum sufficiat, ejusdem audaciam flagris etiam sanguineis retundite. Si quam usquam Ægyptus horridam silvam continet, intra illius horrores meo vos consilio abscondite, tum enim vero charissimi mihi eritis, si aliam præter scopulos & sepulchra domum non habeatis, ibi pro

O o o socijs

socijs vobis offero indomitas fer-
 ras, pro victu amaras radices, pro
 potu aquas inspidas, pro tegumen-
 to fetas pungentes, pro lecto acutissi-
 ma testarum fragmenta, quia verò
 probè scio, vobis non obstante mo-
 rum & vitæ innocentia plurimos ad-
 versarios minimè de futuros, qui vos
 à cultu meo intentis viribus avocare
 perpetuò laborabunt; studiosè ca-
 vete, ne me ullis aut precibus aut
 promissis, aut minis inducti defera-
 tis; quòd si quis ad fidem mihi ju-
 ratam perfidè negandam vos impel-
 lat, velim, ut promptissimè carnem
 vestram ad lanienam, nervos ad tor-
 menta, ossa ad ferras, dentes ad for-
 cipes, oculos ad subulas, collum ad
 enses, & securas offeratis. Exhibe-
 bunt hinc vobis ardentes rogos, hos
 illicò accerate; inde stagna gelu &
 glacie adstricta, in hæc prompti vos
 immergite; nec unquam vos, aut præ-
 cipitiorum barathra, aut ferarum fam-
 es, aut rotarum, tormenta, aut sa-
 gittarum acumina, aut rubentes igni
 craticulæ absterreant, ut earum metu,
 vel uni, quòd vos docui, dogmati
 renuntieris. Hæc publica legum in-
 timatio est, quam jam inde à prim or-
 dio fides vestra sui sequacibus instil-
 layit: Nolite timere eos, qui occidunt

Matth.
 10. 23.

corpus. Ecce auditores, qui placent
 ista? anne vobis animus est man-
 dandi hæc executioni? Videor mihi
 ad hæc nuntia, vos, videre animo tur-
 batos ac mutos, ut nec hiscere qui-
 dem præ pavore sustineatis. Sed ecce
 animos erigite alacres; jam enim vul-
 neri Panacæa paratur, & Aconito vici-

num solet in pratibus gemitare Anido-
 tum. Illa enim ipsissima lex, quæ cor-
 pus jubet odio haberi, malè tractari,
 flagris cædi, & suspendi etiam, si opus
 sit, cum Christi corpore è crucis
 trunco: illa, inquam, ipsissima est, quæ
 illud nobis restituerè parat, ut Christo
 hodie restitutum fuit, ex lacero inte-
 grum, ex infirmo sanum, splendens
 ex livido, ex caduco immortale, et
 patiente doloris expertus, adeo ut grati
 instar sub terra Marci emoriatur, sed
 ut reviviscat; putrescat, sed ut reho-
 reat; perdat, sed ut in melle longè
 pulchrius, vegetiusque, quam un-
 quam erat, resurgat. *Oportet utrius-
 que horum in hoc induere incorruptionem,
 & mortale hoc induere immortalita-
 tem.* Erit ergo hodie muneris mo-
 succinctè vobis demonstrare, quæ
 æquum sit, ut in partem præmij re-
 niat in paradiso corpus, quod tan-
 tam dolorum partem sustinuit in
 mundo; ut certi sitis, si sacratissimo
 hoc quadraginta dierum spatio mor-
 tum in carne passi estis, jejunijs,
 abstinentijs, asperitatibus, vos quoque
 in eadem carne, sed gloriosa, æternam
 in cælis gaudia percepturos.

II. Pyrrhus in Epiro celeberrimus
 belli Dux, cum se à militibus aquilam
 honorificè appellari audiret, ob celo-
 ritatem, qua solitus erat repente re-
 pervenire, confingere, debellare: Ego
 quidem, ô milites, inquit, aquila sum,
 vos vero alæ meæ estis, quibus ad
 excelsa enitor. Quod Duci sunt mor-
 tes, id ipsum, ni fallor, dicere poterit
 anima, sibi esse membra corporis,
 esse nimirum alas, quibus in cælo

quom perpetuò occupatis anima se-
ipsum in statum sublimiorem extol-
lit. Si enim verum eloqui placet,
quæ tandem vel levissima operatio
est, quæ anima absque corporis ad-
miniculo perfungi nunc posset? nec
vocem formare articulatam, nec pe-
dem figere, nec ullam mente cogita-
tionem concipere potest. Si afflicta
dolorem vult exprimere? lachrimas
& suspiria à corpore mutuat; si gavi-
sa cupit gaudia sua explicare? risus
& tripudia à corpore accipit. Frustra
ipsi tot stellæ lucent in firmamento,
si corpus oculos non indulgeat ad
caelum contuendas. Corpori debet
omnem, quem à ciborum gustu reci-
pit saporem; omnem, quem auri-
bus bibit, sonorum ac concentuum
Harmoniam; omnem fragrantiam
ab odoriferis; omne gaudium à lu-
sibus; omnem requiem à somnis:
utque totam cum Tertulliano in
compendium redigamus: *Quem na-
tura usum, quem mundi fructum,
quem Elementarum saporem non per
carnem anima depascitur?* Vobis er-
go, considerandum relinquo, quo
amoris affectu anima corpus prole-
quatur, à quo brevissimo temporis
spatio tam utilia recipit obsequia: cer-
te tam arcto fraterni amoris vinculo
eisdem copulatur, ut nihil magis,
quam ejusdem damna timeat, nil po-
tius desideret, quam ejusdem emolu-
menta. Hinc quàm ægré inducere-
tur anima ad corpus spontè subjicien-
dum tam gravibus difficultatibus, quæ
nostra Religio vel docet, vel præcipit,
vel consulit, si non etiam in illud ali-

quis fructus redundaret? Magnani-
mum quendam belli ducentem con-
siderate: hic certe non est contentus,
prædâ victoriæque laureâ, quam
præliando consecutus est, solus po-
tiri; verum vult præmij partem pa-
titer dispertiri in eos, qui cuniculos
egerunt; & in eos, qui primi in mœnia
eluctati sunt; & in eos, qui turmarum
ordines direxerunt; & in eos, qui in-
cedentem exercitum duxerunt; & in
eos tandem pedites, qui ad sarcinas &
impedimenta remanserunt custodes.
Ita sanè David fecit, cum mediocri
etiam num dignitatis Ducem ageret;
movit is quadam die sexcentis suorum
stipatus in turmam quandam Amale-
citarum: qui terras suas supellectilis
expilatione, armentorum spolijs, fœ-
minarum & infantium raptu devasta-
verant; ad torrentis crepidinem dela-
tus ducentos suorum ita defatigatos,
ut fluvium trajicere non possent, ad
illius littora reliquit; cum reliquis ve-
rò quadringentis, superato alacriter
torrente, hostem recenti adhuc vi-
ctoriâ elatum, ac palantem impro-
visò invasit, obruit, dissolvit, fugavit,
profligavit, omni rursus prædâ re-
cuperatâ, Jamque eam victores se so-
los inter partiri decreverant, cum Da-
vid: minimè verò, inquit, id fiat, ô mi-
lites! quantumvis enim partem præ-
dæ vestræ vobis libenter concedam,
ubi tamen remanet sua pars illis, qui
lassi ad torrentis ripam perstitère?
quid? reponcbant illi: ignavis illis &
nauci hominibus partem prædæ? quæ
enim illis spoliiorum portio debetur?
qui dum calor pugnæ ferveret, inter

arborum umbras, & murmurantium undarum tepores delituerunt? Ego autem, respondit David, sic & non aliter fieri præcipio; atque ab eo tempore edicto publico sanxit, quod dein apud Hebræos inviolabili lege stabilitum est, ut ex omni præda hostibus erepta, pars æqualis cederet ijs, qui in prælio conflixerunt, & pars æqualis ijs, qui ad exercitus impedimenta remanserunt: *Equa pars descendens in prælium, & permanentis ad sarcinas.* Jam ego hunc in modum discuro: si rationi congruum est, ut pars præmij etiam illi cedat, qui conflictus tempore nil aliud egit, quam custodiam impedimentorum in tentorijs derelictorum, quia & hic comparandæ victoriæ quadantenus cooperatus est; an non pariter æquum est illum præmiari, qui vulnera recepit? qui sparsit sanguinem? qui membra mutila retulit? qui vitam exposuit, & dedit? an non autem hæc omnia corpori incumbunt, sive pro fide, sive pro Justitia decertemus? corporis sanæ, non animæ sunt illa vulnera, quæ enses & lanceæ infligunt; corporis est ille sanguis, qui substratam tellurem irrigat; corporis sunt membra illa abscissa, quæ satiant leopardos; corporis est vita illa, quæ morti immolatur; & præmij expers corpus sit? certe si res ita se haberet, animus à corpore tantum non auderet expetere, atque adeo perpauci forent, qui Religionem vel ad Judicium tribunalia defenderent, vel illam in carceribus retinerent, vel perpetuo commodorum suorum dispendio ejusdem emolumenta procura-

1. Reg.
30.24.

rent. Bene ergo, justeque decernit Deus, ut & corpus unâ cum anima æternis præmijs mactetur, quodque in labore fuit conjunctum, etiam in præmio percipiendo non separetur. *Oportet, oportet, corruptibile hoc indantem incorruptionem, & mortale hoc indantem immortalitatem.* Cur autem oportet? Si Nazianzeno assentiri placet, quia æquum est, & rationi consentaneum, *Ut cum anima cognatam carnem receperit, eam quoque ad gloria celestis hereditatem secum admittat & jucunditatem suas cum ipsa communicet, quæ arunarum particeps fuit.*

III. Hinc ego amplioreni dicendi campum nactus, sic porro sermonem profequor. Notum vobis est, Audientes, nos ob singularem, quæ est sensibus dependemus, necesse sit, ut non moveri ab objectis sensibilibus, quoniam spiritualibus & abstractis. Examinat, si lubet majorem hominum partem, etiam non trivialium, videbitis ipsos plerumque minimè comprehendere posse, quomodo tandem tantam voluptatem in litterarum studio invenire sit, ut nonnulli sese sponte includant, intra musæi angustias cum mortuis cõversentur, tenuerit ne solas venationes dedigne nent, obliviscantur cibi potusque, & si forte de Phæacis tantæ famæ scriptore dici audiant, cum, licet fame bene extenuatum, nihilominus oppiparum convivium, quod illi in Phæacia adorabatur, ideo reliquisse, ut elegantissimè confectas Homeri lucubraciones evolveret; id totum risu & cachinnis explodunt, velur verborum jactantiam, ut

dictu facilem, ita difficilem expugnatu. Hoc posito, dicite obsecro, quâ ratione Deus à tanta hominum etiâ rudissimorum, & disciplinæ expertium multitudine obtinere potuisset, ut sui amore sponte suâ corporeorum, sese honorum voluptate privarent? qualia sunt divitiarum splendor, commodi proprii abundantia, illecebrarum copia; si eorum loco præmia ipsis promississet qualitate quidem sublimia, à sensibus tamen non comprehensibilia? Ignosce magne Deus, si penitius in hanc materiam audeam dicendo penetrare, minimè me latet, Beatitudinem, qua in caelis beati quietissimi fruuntur, esse visionem vultus tui remoto omni velamine, & distinctam notitiam arcanorum tuorum; Tu ergo oculis hinc meis concedas, ut ad felicitatem tuam quondam te contueri possint, quando aliud bonum non curabo. Tuum enim veto mens mea & cogitationes vasto illo magnitudinis immensæ oceano absorptæ, ubi non invenerint nec litus, ad quod appellent, nec fundum, in quo firmetur, plenam mihi facultatem relinquent, jucundo hoc voluptatis æternæ naufragio me submergendi. Admirabor ibi ternarium Personarum ineffabilem, qui quamvis numerum addat, Essentiam tamen non multiplicat: contemplanter tantas relationum formas, nulla tamen subordinatio nis dependentiâ imperfectas; tantos oppositionum terminos ab omni discordiâ periculo remotos, Primum videbo, qui secundi Principium est, nec illud tamen præcedit, agnoscam

secundum, qui à primo ducit originem, nec tamen ab eo dependet: intuebor tertium, qui à primo & secundo procedit, nec tamen secundi frater est, nec primi filius. Ibi intelligam, qui fieri possit, ut in Deo perennis inveniatur fecunditas, cum tamen non nisi unicum filium possit generare; qua ratione fecundia perfecta sit, cum tamen non nisi unicum Verbum possit exprimere. Circa illa verò quæ ex Divinis scripturarum Oraculis hinc didici, ibi intelligam, quomodo Deum pœniteat, nec tamen ille voluntatem mutet; quomodo irascatur, nec tamen impugnetur; quomodo contristetur, nec tamen affligatur, quomodo proficiatur, nec tamen mutet locum? quomodo totam universi molem uno digito sustineat, nec tamen sentiat onus; quomodo provideat omnibus & singulis actu unico, nec tadio afficiatur; quomodo liberalissimus sit, sed sine damno? liber ex toto, at sine mutatione, intelligens omnium absque recepta specie; ubique præsens, sed omnis loci expers; antiquissimus dierum, sed absque tempore; novissimus omnium, sed sine initio. Hoc enim verò, non eo inficias, bonorum omnium summum erit, quod me, si dignus esset, æternum fortunatum efficiet ac felicem. Sed quid vos ad ista auditores? video hinc non neminem somno indulgentem, alterum ad somnum se disponentem, nec desunt in ævoto famineo sexu, quæ censoriâ armatæ virgulæ se continere porro non possunt, quin intra semetipsas dicant, me niuis alta

tentare. Nec sanè id mihi mirum accidit, qui ea ipsa bona, de quibus vobiscum differo, minimè comprehendo. Infantis instar agglomeratis vobis balbutio, quò magis ob suam oppositionem admirandis, eò minus à me ob suam profunditatem intellectis. Ponite ergò, aliam Deum felicitatem in caelis non proposuisse seruis suis, quàm haec omnium maxi-

1. Cor. 2. 9. *maior: quam oculus non vidit, quam auris non audivit, heu ! timeo sanè, ne dicant quàm plurimi, se illam minimi facere: Nauseat anima nostra super cibo isto levissimo, propterea se cum Hebræis nolle propter cœlette manna relinquere sturnos & coturnices, seu quod idem est, pro bono nimium quantum à sensibus remoto, atque ipsi intellectui imperceptibili nolle se tot alia bona, quæ perspicua sunt, ac sensu palpabilia deserere. Quid ergo fecit errorum nostrorum patientissimus Deus? debilitati nostræ sese accommodavit; atque ea paravit in caelis, quæ non solum corporeis æquivalent, sed & qualitate forent similia, adeò ut hæ quoque manus, hæ aures, hæ nares, hoc palatum, hi oculi, proprijs suis illecebris perferentur, ut innato cuiusvis desiderio fieret satis. Oportet, oportet, corruptibile hoc induere incorruptionem, & mortale hoc induere immortalitatem. Id quod probè advertit beatus Laurentius Justinianus, cum scriptum posteritati relinqueret, quòd caro spiritualis effecta, nihilominus tamen per omnes sensus suos multumodis exuberabit delicijs.*

IV. Hac ipsa de causa inexcusabiles

penès DEUM sunt omnes illi, qui æterna salute privantur. Quid enim? dicite, amabo, Christiani! quid mihi opponetis, si ad reportandum de vobismetipsis victoriam vos adhorter? ut ijs nimirum voluptatibus renuntietis, quas laxatis habentis vestris sensibus indulgetis? an vos tentare; an resistere poteritis? posse equidem, non eo inficias, durum vobis videri, illo aures vestras solatio privare, quod percipiunt ex vocum muliebrum harmonijs, quibus crebè personant aut theatra vestra, aut vestra convivia, aut vestra vigiliæ: si omni simili illecebrâ potest hac carendum foret. Verum dum ego vos securos reddo, eodem voluptatis genere vos fruituros, modo profus perferiorem, ac sensus suavissimè mulcente, nec brevis durat horulæ spatio, sed totâ rem æternitate, ubi ad nutum promptissimos habebitis cœlestes muscos, persolutos Choraulas, & instrumenta paratissima; cur usque adeò molestum vobis accidat, id solatij genus, non dicam perdere, sed solum differre? An non sæpius audivistis? primum sonum chelis, plecto à manu angelica percussæ, animam Divi Francisci Seraphici febricitantis in profundissimæ voluptatis & gaudij torrente adeò submersisse, ut ruptis animi aggeribus, etiam in corpus regurgitaverit, adeò quidem, ut omnes morbi licet contumacis, quibus momento temporis absterentur, nullo vel debilitatis, vel doloris signo relicto. Hac ipsissima voluptas

te etiam vestrae aures gaudebunt, non tamen ut Francisci, momentanea & fugaci, sed permanente & stabili. An non ergo illius amore, quamdiu vita superest, omni mundanae vanitatis harmoniae repunctiabitis? Vos quoque gastrimargi & epulones, minime velim illa voluptate aeternum privemini, quam in tanta sordidissimorum ciborum varietate gustatis; sed id unum cupio, ut tantisper praestolemini, usque dum caelestis illa mensa adornetur, de qua dum raptim, & primis labris gustasset Abbas Salvius, cibos omnes morales hinc aliter, quam Aconita Tartari comedebat. Nec animus mihi est, o Juvenes, ut aeternum illi delectationi renuntietis, quae gaudetis modo, dum illecebram formae ejusdem pulchritudinem contuemini, parvulas à vobis desiderio inducias, usque dum ad illa speciosissima consortia introducamini, quibus cum per visiones tantum quondam Abbas Silvanus gavisus esset, omnem faciem humanam lrvæ instar diabolicæ exhorruit. Quid quaeso ad hæc respondere poteritis? an enim aliud à vobis exigo, quam ut id ipsum obtineatis, quod modo tam avidè exardetis? Hæc enim vero genuina persuadendi forma est, ad id ipsum vos exhortari, quod ipsimet anhelatis: *Vera ratio persuadendi est, cum id poscitur, ut impetremus à vobis, quod concupiscitis*, dicebat quondam & perbene D. Eucherius. An non enim solatijs corporis vos satiare cupitis? & ego volo, ut iidem satiemin; hoc solo

discrimine, quod vos impurissimas illas delicias velitis, ego verò purissimas, vos defectivas, ego perfectas, vos breves, ego aeternas. *Hæc quod exiguum amatu, & insinuamus, ut amemus aeternum.* Id unum me inter & vos discriminis interest, quod, ubi vos id quod minus est, exposcitis, ego offeram, quod est amplius. An id vobis adhuc negligendum videtur?

V. Id equidem non negaverim, expectandas etiamnum paulisper delicias illas, quas vobis adpromitto; *Patientia vobis necessaria est*, dicebat *Ad Hebr. 10. 36.* Apostolus, *ut reportetis promissionem.* Si verò cambium longè magis proficuum est, tamen si tardius non nihil reddatur, quis illud acceptare renuit? Ponite, quaeso, vititorem ad initium mensis Augusti, cum uva etiamnum parvula est, & acerba gustatu, vindemiam auspicari, ut cellas quamprimum vino repletas obtineat. Ponite illum congregare vindemiatores, dispersi cultellos & falculas, truncare botros, implere corbes, & gementibus torcularibus mustum cogere, quid quaeso ad hæc diceretis? An stultam hanc celeritatem, & insanam avaritiam probaretis? nunquid clamaretis potius? Abstine manus, siste gressum inconsultissime & bonorum tuorum prodige economæ! nunquid melius est, vinum paulò tardius recondere, quando nimirum erit dulce & generosum, quam illud citius quidem inferre cellarijs; sed acerbum, immite, ac immatuum, atque adeo proximum corruptioni? Id ipsum diceretis hortulano, poma necdum matura decerpere

cerpere paranti, diceretis messorum, spicas nondum flavescentes falce secanti, id ipsum venatori, silvas & saltus nondum feris habitatos importunis clamoribus pervaganti. An non idem de vobis mihi dicere liceat? qui in hac presenti vita, tanto cum dispendio illas voluptates anticipare vultis decerpere, quas tanto vestro emolumento futurae vitae servare deberetis? Ut enim acutissime dixit Philo Hebraeus: *Oblectamenta praesentis vitae, quid sunt, nisi furta delectationum vitae futurae?* Si ergo ita se res habet, respondere, obsecro, Christiani mei! An non Deus, cum etiam corpori sua praemia reservet, illudque in partem gloriae, quali hodierna die Christi corpus dotatum est, admittat, an non, inquam, omnem excusationis locum eidem sustulit, quando spiritui se submittere, rationi cedere, in Christi gratiam se subjungere detrectat? Quin ego dico vobis, omnem excusationis locum etiam illi adeoptum, quicumque ignavus, non dicam corporis castigationem, sed vel mortem timet, qui que non summis votis expetit illud, quod terribilium omnium terribilissimum haecenus vocabatur. Quia tamen vela turgida diutius orationis cursui expandere, nil aliud esset, quam auram benignitatis vestrae haecenus mihi concessa abuti, finite, ut in alto adhuc mari fluctuans, anchoras jaciam, eo duntaxat sine, ut in favorem pauperum, larga piscatio instituat, tum enim verò navium continenti advertere allaborabimus.

PARS ALTERA.

EX hoc ergo perspicuum videtur, neminem nostrum excusari posse, qui cum Redemptore in vitam meliorem sibi novit aliquando resurgendum, & nihilominus non solum mortem, sed & senium afflicto onem timet. Fortissimus Cato, cum jam jam expirantem videret Romanam Republicam libertatem, morte celeriter vitam finire decrevit, ut palam faceret, neutrum alteri superstitem esse posse, nec Catonem libertati emortui, nec libertatem extincto Catoni, lethalem ergo pugionis ictum ex sibi manu infixit, quam ad id usque temporis omni sanguine puram servavit: accurrerunt illic ad eum continendum multi, qui ferrum quidem è manibus eripere, plagamque hiantem obducere potuerunt, audaciam autem ejus retundere non potuerunt, cum enim sibi solos tandem relictus esset Cato, collegit supremas, quae supererant, vires, & iratus, quantum prius Caesari, tantumdem sibi ipsi, quod primo ictu sibi animam elidere nescivisset, rupit omnes, quae vulnus agebant, fascias, suumque spiritum, terram omnium, etiam sui ipsius contemptorem non lento exitu dimisit è corpore, sed ultimo in actu protrulit: *Non emisit, sed ejecit.* Stulta haec erat temeritas, non negaverim, nec mihi enim hic velut encomiis dignam, proponere animus est; novi enim perquam impium esse, in naturae despectum mori, quam vivere. Quod si verò è

Seneca

Seneca percontemini, quis tantam
 Catonis animo: fortitudinem, & bra-
 chio robur dederit, ut morti insultaret,
 eandem provocando: dicit ille, totū
 id inde provenisse, quod librum illum
 eximium cui phædoni nomen, evol-
 verit, ubi Plato humanæ animæ im-
 mortalitatem demonstrat. *Ferrum se-
 rit, ut mori posset: Plato, ut veller.* Cum
 enim persuasum sibi haberet, animam
 unā cum corpore emori non posse;
 facie existimavit, partis unius jactu-
 ram pati, maxime cum brevi in capti-
 vitate Cæsaris redigendus, vitam si-
 bi vel ad pedes carnificis amittend-
 am, vel dono ab inimico retinendam
 videret. Jam mihi velim respondeatis
 si unica hæc cogitatio tantos Catoni
 animos addidit, quid futurum fuisse
 existimatis, si firma fide tenuisset, nec
 alteram hic partem verè perdendam
 sed in terra depositi instar derelictam,
 & pulchriorem, magisque vegetam,
 quam fuerat, quadam die recipiendā?
 quid verò, an non maximum robur
 illi accessisset, si etiam corpori eandem
 obventuram immortalitatem, glo-
 riam, & felicitatem, quam soli animæ
 attribuerat, credidisset? Hoc autem
 totum, quantum est, nos nobis-
 metipsis promittere possumus, maxi-
 mè dum Jesum nostrum hæc die à
 morte redivivum intuemur; & adhuc
 timeamus, non dico provocatè in or-
 tem, cum Deus eam retardat, sed illam
 acceptare, cum Deus illam immittit?
 Oignaviam tō animi vilitatem! Non
 me later, sæpe numero Solis eclipses
 vos magnā voluptate spectasse; hinc
 si perspecta vobis esset animorum
 R. P. Segneri *Quadragesimale.*

confusio, quæ certōs inter eosque
 rudes Peruvij populos sole deficiente
 exoritur, certè in stuporem rapere-
 mini. Subitò enim tantus scæmineum
 intra sexum plandus & mæstitia,
 tam concors, tam vehemens, & uni-
 versalis insonat, quasi æternum solis
 mundo exilium immineret. Vestes
 dilacerant, evellunt comam, genas
 unguibus sauciant, utque iram illam,
 quam in caelis accensam credunt,
 nonnihil mitigent, acutis piscium spi-
 nis sibi venas incidunt, largo sangui-
 nis profluvio undique emanante.
 Nos autem ad hæc omnia risu solvi-
 mur, nec eclipsis utcunque raris &
 insolitis terremur, aut turbamur, quin
 potiùs, ut eandem pensiculiùs ob-
 servemus, vasa aquis plena depromi-
 mus, atque ibi veluti in lacu specula-
 ri, tantò limpidiore, quanto minùs
 agitato, singillatim, fideli reflexione,
 omnem earum motum, principia, de-
 clinationes, progressus, & decremēta
 consideramus, aliosque certatim &
 magno numero ad eandem theoriam
 invitamus, ut pari nobiscum audaciā,
 tam pulchri vultus deliquia & lan-
 guores contemplantur. Unde quæso
 tanta animi securitas? quia nimirum
 longā cælestium regressuum experi-
 entia docti, brevi temporis inter-
 vallo obscuratos planetæ splendores
 restituendos postliminid, illosque
 absconditos tantum, non verò extin-
 ctos esse, cognovimus. Id ipsum per
 mortem corporibus nostris scimus
 accidere, & adhuc gentilium more
 timeamus, qui nec æternæ vitæ, nec
 corporum anastasis spem ullam ha-
 bent?

P p p

1. Thess. 4. 13. bent? & contristabimur, sicut & ceteri, qui spem non habent?

VII. Hæc sanè vilitas animi prorsus inexcusabilis foret, maximè cum hac ætate videamus, imbelles fœminas, & infantes teneros pudori sibi ducere, vultum & præsentiam mortis cujuscunque formidandæ, vel minimè expavescere: quin crucibus affixi lætos hymnos cecinere, ut Vitus & Mausæ, adolescentuli ætate amabiles; aut inter incendia triumphales choræas duxere, ut Apollonia & Lucia, virgines innocentes; ut nihil dicam de Laurentio, etiam in ignita sartagine jocante, & carnes igni affatas in lautum prandium voracibus tyrannis suis offerente. *Ne lateris inimica mea super me.* Ecce iustos verbis illis appositis à Michæa Propheta doctos, & morti insultantes: *Ne lateris inimica mea super me.* Eia mors superba, triumphum de me velut subjugato age. *Confurgam, cum sedero in tenebris,* postquam in profunda sepulchri umbrâ mortuus brevi tempore jacuero, resurgam vivus. *Dominus lux mea est:* an non enim scio, quodd Dominus sol meus erit, qui mihi vitâ restituet? *Itam Domini portabo, quoniam peccavi ei.* Feram, utpote peccator, justam ejus indignationem, resolutus in cineres. Sed hoc quamdiu? *donec causam meam judicet.* Ad usque judicij diem, non ultra; & tunc quid erit?

Mich. 7. v. 8. & seq.

Educat me in lucem, educet me in lucem. O gaudium, ô jubilum, ô triumphum! *Educat me in lucem;* tum enim vero è sepulchri tenebris protrahar, ut fruar luce, non jam amplius caducus, sed immortalis; & *debo justitiam ejus,* intuebor, quoniam justus sit Deus, quippe qui corpus sui amore passum præmio tam condigno donabit. Quis ergo sapientissimum Dei nostri decretum non admiretur? qui non solum animæ propriam in cœlis immortalitatem, propriamque beatitudinem decrevit, sed ad eandem gloriæ participationem etiam corpus voluit admittere? atque ideo, hodiernâ triumphalis anastasis die illud Christo restituit, ad spes nostras animandas. Si id ipsum nobis adpromittit, potest sanè fides à nobis exigere, quidquid deum petiverit. Patiatur caducum corpus, subjugetur, supprimatur, attenuetur, & modis magis horridis destruantur. O felix illud & beatum! Namque crudelitatis genus non est, è granarij quiete semina deponere, & illa aquis, ventis, gelu, pruinis, æstu, & ardoribus, cunctisque camporum injurijs exponere, cum id ipsorum incrementum, quod sub terra marcescit, & emoritur, illud ipsum, inquam, frumentum debeat revirescere, ut refloreat, nec sanè refloreat possit, nisi sub terræ gremio prius ematui fuisset.